

Sygn. akt **XXV C 457/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR del. Anna Zalewska**

Ławnicy: Jan Barański

Krystyna Salwowska

Protokolant: st. sekretarz Paulina Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2018 r. w Warszawie

przy drzwiach zamkniętych

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko T. W. (1)

o rozwód

I. rozwiązuje przez rozwód małżeństwo zawarte w dniu 30 grudnia 2005 roku w L. (P.) wpisane do ksiąg Urzędu Stanu Cywilnego (...) W. za nr aktu (...), pomiędzy T. W. (1), urodzonym (...) w W., synem Z. i B. z domu Z. a P. S. z domu S., urodzoną (...) w K., córką J. H. i E. S. z domu H. - bez orzekania o winie;

II. wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi synami stron: A. W., urodzonym (...) w K. oraz J. W. (1), urodzonym (...) w C. (W.), powierza obojgu rodzicom ustalając miejsce zamieszkania małoletnich dzieci w każdorazowym miejscu zamieszkania ich matki – P. S.;

III. ustala, że pozwany T. W. (1) będzie miał prawo do kontaktów z małoletnimi: A. W. – urodzonym (...) oraz J. W. (1) – urodzonym (...) pod nieobecność powódki i poza miejscem zamieszkania:

- w każdą środę po odebraniu dzieci z placówek edukacyjnych do czwartku do odprowadzenia na zajęcia,

- w co drugi weekend od piątku po zakończeniu zajęć edukacyjnych do niedzieli do godziny 16tej z obowiązkiem odwiezienia ich do miejsca zamieszkania,

- w okresie tzw. długich weekendów: weekendy obejmujące: 6 stycznia, 1 i 3 maja, 1 listopada – w lata parzyste począwszy od pierwszego dnia wolnego od zajęć szkolnych od godz. 9.00tej do ostatniego dnia wolnego od zajęć szkolnych do godz. 18tej; zaś w weekendy obejmujące Boże Ciało oraz dzień 11 listopada – w lata nieparzyste począwszy od pierwszego dnia wolnego od zajęć szkolnych od godz. 9tej do ostatniego dnia wolnego od zajęć szkolnych do godz. 18tej;

- w okresie świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku w latach nieparzystych od godz. 14tej dnia 24 grudnia do godz. 19tej w dniu 26 grudnia; oraz w latach parzystych od godziny 10tej w dniu 27 grudnia do godz. 18tej w dniu 2 stycznia,

- w okresie Świąt Wielkanocnych – w latach parzystych od godz.10tej w Wielką Sobotę do godz.19tej w Wielki Poniedziałek,

- w okresie wakacji letnich od 1lipca do 15 lipca oraz od 1 sierpnia do 15 sierpnia,

- w okresie ferii zimowych – pierwszy tydzień ferii w lata parzyste oraz drugi tydzień ferii w lata nieparzyste od soboty od godz.10tej do następnej soboty do godz. 10tej;

IV. kosztami utrzymania małoletnich: A. W. oraz J. W. (1) obciąża oboje rodziców ustalając udział ich ojca – T. W. (1) na kwotę po 1.000,00 zł (tysiąc złotych) miesięcznie na każdego z nich, płatną z góry do 10 – tego dnia każdego miesiąca do rąk matki dzieci P. S. – wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,

IV. nie orzeka o sposobie korzystania z mieszkania,

V. znosi pomiędzy stronami koszty procesu.,

VI. w pozostałym zakresie oddala powództwo.

Sygn. akt XXVC 457/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2017r. (data prezentaty – k. 2-11) skierowanym przeciwko T. W. (1) powódka P. S. wniosła o:

1. rozwiązanie przez rozwód związku małżeńskiego, zawartego w dniu 30 grudnia 2005 roku w L. przed Konsulem (...) w L., pomiędzy T. W. (1) a P. S. z domu S. (nr aktu małżeństwa (...)), bez orzekania o winie żadnej ze stron.
2. powierzenie wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron J. W. (1) ur. (...) i A. W. ur. (...) obojgu rodzicom,
3. ustalenie miejsca zamieszkania małoletnich dzieci J. W. (1) oraz A. w każdorazowym miejscu zamieszkania matki P. S.,
4. obciążenie kosztami utrzymania małoletnich dzieci stron oboje rodziców, ustalając udział ojca T. W. (1) w kosztach utrzymania syna J. W. (1) w kwocie po 1500 złotych miesięcznie oraz A. W. w kwocie po 1700 złotych miesięcznie, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca z góry do rąk matki P. S. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.
5. ustalenie kontaktów Pozwanego T. W. (1) z małoletnimi synami J. W. (1) oraz A. W. w następujący sposób:
 - a. w każdy wtorek i czwartek po zakończeniu zajęć szkolnych przez dzieci do godziny 18.30,
 - b. co drugi weekend od piątku po zakończeniu zajęć szkolnych do niedzieli godz. 19.00;
 - c. w okresie wakacji letnich od 1 lipca do 15 lipca oraz od 1 sierpnia do 15 sierpnia;
 - d. w okresie ferii zimowych - pierwszy tydzień ferii w lata parzyste oraz drugi tydzień ferii w lata nieparzyste,
 - e. Wigilia i Boże Narodzenie (Pierwszy dzień świąt) - w latach nieparzystych od godz. 10.00 dnia 24 grudnia do godz. 19.00 dnia 25 grudnia;
 - f. Drugi dzień Świąt Bożego Narodzenia (26 grudnia) i Nowy Rok - w latach parzystych od godz. 10.00 w dniu 26 grudnia do godz. 19.00 w dniu 1 stycznia;

g. Święta Wielkanocne (Wielka Sobota, Wielka Niedziela) - w latach parzystych od godz. 10.00 w Wielką Sobotę do godz. 19.00 w Wielką Niedzielę;

h. Poniedziałek Wielkanocny - w latach nieparzystych od godz. 10.00 do godz. 19.00.

i. 1 maja - 3 maja - w latach nieparzystych od godz. 10.00 w dniu 1 maja do godz. 19.00 w dniu 3 maja;

j. Dzień Wszystkich Świętych (1 listopada) - w latach nieparzystych od godz. 10.00 do godz. 19.00;

k. Święto Niepodległości (11 listopada) - w latach parzystych od godz. 10.00 do godz. 19.00.

7. orzeczenie o kosztach procesu zgodnie z dyspozycją art. 79 ust. 1 pkt 3 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 kwietnia 2017r. (data prezentaty – k. 351-369) pozwany wniósł o:

1/ rozwiązanie przez rozwód małżeństwa T. W. (1) z P. S. zawartego dnia 30 grudnia 2005 roku w L. przed Konsulem (...) w L. za numerem aktu (...) - bez orzekania o winie;

2/ powierzenie wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron J. W. (1) urodzonym (...) i A. W. ur. (...) obojgu rodzicom wraz z ustanowieniem pieczy naprzemiennej, co drugi tydzień, począwszy od poniedziałku po zajęciach edukacyjnych do następnego poniedziałku, kiedy małoletnie dzieci zostaną odprowadzone do szkoły;

3/ ustalenie kontaktów rodziców z małoletnimi dziećmi stron w okresie Świąt, Wakacji i dniach wolnych od szkoły w następujący sposób:

a) naprzemiennie, co drugi tzw. "długi weekend" (weekend obejmujący 6 stycznia, 1 i 3 maja, Boże Ciało, 15 sierpnia, 1 i 11 listopada); tj. od godziny 8.00 pierwszego dnia wolnego do godziny 20.00 ostatniego dnia długiego weekendu (z uwzględnieniem ewentualnych pojedynczych dni pracujących pomiędzy nimi)

poczynając od weekendu obejmującego Boże Ciało, który dzieci spędzą z ojcem;

b) w Święta Bożego Narodzenia:

w lata nieparzyste od dnia 24 grudnia od godz. 10:00 do 25 grudnia do godz. 19:00 dzieci spędzą z ojcem a w lata parzyste w tym samym zakresie z matką; w lata parzyste:

od godziny 10:00 26 grudnia do godziny 19:00 1 stycznia dzieci spędzą z ojcem, w lata nieparzyste w tym samym zakresie z matką;

c) w Święta Wielkanocne : w latach parzystych: od soboty od godziny 10:00 do niedzieli do godziny 19:00 dzieci spędzą z ojcem, a w lata nieparzyste w tym samym zakresie z matką; w latach nieparzystych:

od poniedziałku od godziny 10:00 do wtorku do godziny 19:00 spędzą z ojcem, a w latach parzystych w tym samym zakresie spędzą z matką;

d) w okresie wakacji ojciec spędzi z dziećmi dwa tygodnie w lipcu oraz dwa tygodnie w sierpniu i odpowiednio po dwa tygodnie w lipcu i sierpniu dzieci spędzą z matką

e) w okresie ferii - ojciec spędzi z dziećmi pierwszy tydzień w lata parzyste, oraz drugi tydzień w lata nieparzyste (od soboty od godziny 10:00 do następnej soboty do godziny 10:00) - matka natomiast pierwszy tydzień w lata nieparzyste i drugi tydzień w lata parzyste;

4/ obciążenie kosztami utrzymania małoletnich synów stron J. W. (1) urodzonego (...) i A. W. ur. (...), obojga rodziców, ustalając wyrównujący udział ojca T. W. (1) na kwotę po 500 zł miesięcznie, płatną do 10- tego dnia każdego miesiąca, do rąk matki z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

5/ zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ostateczne stanowisko strony zajęły na rozprawie w dniu 18 października 2018r. wnosząc o rozwiązanie przez rozwód małżeństwa stron bez orzekania o winie, o powierzenie stronom władzy rodzicielskiej nad wspólnymi synami i ustalenie ich miejsca zamieszkania przy matce.

W zakresie kontaktów wniosły o ich ustalenie w następujący sposób:

- a. w każdy wtorek i czwartek po zakończeniu zajęć szkolnych przez dzieci do godziny 18.30;
- b. co drugi weekend od godz. 9.00 w sobotę do poniedziałku do czasu rozpoczęcia zajęć przez dzieci w placówkach edukacyjnych;
- c. w okresie tzw. długich weekendów: weekendy obejmujące dzień 6 stycznia, 1 i 3 maja oraz 1 listopada - w lata parzyste, począwszy od pierwszego dnia wolnego od zajęć szkolnych od godz. 9.00 do ostatniego dnia wolnego od zajęć szkolnych do godz. 18.00; zaś w weekendy obejmujące Święto Bożego Ciała oraz dzień 11 listopada - w lata nieparzyste począwszy od pierwszego dnia wolnego od zajęć szkolnych od godz. 9.00 do ostatniego dnia wolnego od zajęć szkolnych do godz. 18.00;
- d. w okresie Świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku: w latach nieparzystych od godz. 14.00 dnia 24 grudnia do godz. 19.00 dnia 26 grudnia; oraz w latach parzystych od godz. 10.00 w dniu 27 grudnia do godz. 18.00 w dniu 2 stycznia;
- e. w okresie Świąt Wielkanocnych - w latach parzystych od godz. 10.00 w Wielką Sobotę do godz. 19.00 w Wielki Poniedziałek
- f. w okresie wakacji letnich od 1 lipca do 15 lipca oraz od 1 sierpnia do 15 sierpnia;
- g. w okresie ferii zimowych - pierwszy tydzień ferii w lata parzyste oraz drugi tydzień ferii w lata nieparzyste, od soboty od godz. 10.00 do następnej soboty do godz. 10.00;

Odnośnie alimentów żądała zasądzenia alimentów, ustalając udział pozwanego w kosztach utrzymania syna J. w kwocie po 1500 zł miesięcznie oraz A. w kwocie po 1700 zł miesięcznie, zaś pozwany wniósł o zasądzenia alimentów w wysokości 700 zł na J. oraz 800 zł na A..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły związek małżeński w dniu 30 grudnia 2005 roku (odpis skrócony aktu małżeństwa stron nr (...) – k. 15).

Z małżeństwa urodziło się dwóch synów, J. W. (1), ur. w dniu (...) i A. W., ur. w dniu (...) (odpis skrócony aktu urodzenia J., nr (...) – k. 17, odpis skrócony aktu urodzenia A., nr (...) – k. 16).

Strony poznały się na K. w 2001 roku, gdzie Pozwany pracował w Ambasadzie (...), jako II sekretarz, wicekonsul, kierownik administracji. Powódka była turystką, a następnie potem pracowała w szkole językowej. Od połowy 2004 do końca 2005 strony wspólnie mieszkały w W.. W 2005 w grudniu wzięły ślub w L..

W połowie 2005 r. pozwany dostał propozycję pracy w W. w organizacji pozarządowej - (...). W styczniu 2006 r. poleciał do S.. Powódka doleciała do niego kilka miesięcy później. Powódka wróciła do Polski w maju 2007 r. Pozwany nie chciał zostać sam w USA, złożył więc wypowiedzenie i we wrześniu powrócił za powódką do Polski.

W okresie 2008-2012 strony - wobec otrzymania propozycji pracy przez pozwanego w Ambasadzie (...) w Wenezueli wyjechały do C.. Powódka również została zatrudniona jako pracownik kontraktowy Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Dnia 3 stycznia 2010 roku w C. urodził się pierwszy syn stron J..

Po narodzinach syna pozwany starał się jak najbardziej zaangażować w opiekę nad synem, jednakże podejmowane niejednokrotnie spotykała się to z niezadowoleniem ze strony powódki. Strony jeszcze w okresie kiedy zamieszkiwały w Wenezueli próbowały dojść do porozumienia chodząc na terapie dla par, którą jednak zakończyła się niepowodzeniem. W 2012 roku strony powróciły do Polski powódka wróciła do rodziców do K., a pozwany do W..

W Polsce strony doszły do wspólnego wniosku, że ich dobrem wspólnym jest syn K.. Powódka dość szybko zaczęła pracować dla Instytutu (...), co wiązało się z częstymi przyjazdami do W..

We wrześniu 2012 strony podpisały umowę o ustanowieniu rozdzielności majątkowej. Podzieliły także oszczędności zgromadzone w początku trwania małżeństwa. Od tamtej pory strony miały znaczące zabezpieczenie finansowe gdyż każda ze stron otrzymała po ok. 500.000 zł (twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew).

Z uwagi na fakt, że powódka musiała często przyjeżdżać do W., strony wypracowały zasadę polegającą na tym, że podczas swoich pobytów w W. powódka zatrzymywała się u pozwanego w mieszkaniu, a pozwany w tym czasie spędzał czas w K. z synem w domu rodziców powódki. bywało również tak, że powódka przyjeżdżała do W. razem z dzieckiem i przez kilka dni mieszkała u pozwanego.

W 2012 roku powódka zaszła po raz drugi w ciążę. Strony podjęły jeszcze jedną próbę ratowania związku, podejmując kolejną terapię, ale bezskutecznie.

Już w okresie trwania drugiej ciąży strony podjęły definitywnie decyzję o rozstaniu, nie dostrzegając szans na wspólne życie nawet po narodzinach kolejnego dziecka. W okresie ciąży pozwany był obecny w życiu powódki, jak również był obecny przy porodzie drugiego syna.

W 2014 r. powódka za podzielone wcześniej wspólne oszczędności nabyła dom w K. H. pod W., dokąd po remoncie wprowadziła się wraz z dziećmi pod koniec września 2015 r. Głównym motywem wskazywanym przez powódkę była chęć zapewnienia dzieciom regularnych kontaktów z pozwanym.

Faktycznie od momentu przeprowadzki do K. H. kontakty pozwanego z synami nabrały większej przewidywalności. Jednocześnie kontakty pozwanego z dziećmi bardzo często odbywały się w miejscu zamieszkania powódki, co dodatkowo powodowało liczne konflikty między stronami. Z tego też względu pozwany starał się aby jego kontakty odbywały się poza miejscem zamieszkania powódki. Najpełniejszą formą realizacji kontaktów były dla niego wizyty synów w jego mieszkaniu w W. przy ul. (...) obejmujące noclegi dzieci. Wtedy też pozwany ma możliwość spędzenia czasu z dziećmi realizując wszystkie czynności życia codziennego takie jak zjedzenie wspólnie posiłku, wykąpanie synówi przeczytanie im książki do snu.

Mając na względzie znalezienie jak najdogodniejszego modelu sprawowania opieki nad dziećmi pozwany w styczniu 2016 r. zakupił dom w odległości ok. 2 km od miejsca zamieszkania dzieci, żeby docelowo móc realizować jak najintensywniej swoje kontakty z dziećmi. Na kupno domu i remont przeznaczył pieniądze z podziału majątku wspólnego.

W toku niniejszego postępowania zgodnie z wydanym postanowieniem o zabezpieczeniu kontaktów pozwany miał prawo do kontaktów z małoletnimi dziećmi: J. W. (1) - urodzonym (...) oraz A. W. – urodzonym (...) pod nieobecność powódki i poza ich miejscem zamieszkania:

- w każdą środę po odebraniu dzieci z placówek edukacyjnych do czwartku do odprowadzenia na zajęcia;
- co drugi weekend od piątku po zakończeniu zajęć edukacyjnych przez dzieci do niedzieli do godziny 16:00 z obowiązkiem odwiezienia ich do miejsca zamieszkania (postanowienie z dnia 27 marca 2018r.).

Zarówno powódka jak i pozwany zapewniają dzieciom opiekę w okresach wakacji i ferii. W roku 2015 pozwany zabrał synów sam autem na Warmię. Od tego czasu regularnie zabierał dzieci na dłuższe i krótsze wyjazdy nad morze, na M., W., czy jak w 2016 r. w B. i na S.. (św. B. W. – k. 642-644, powódka – k. 836).

Pozwany interesuje się stanem zdrowia synów, samodzielnie także konsultując chociażby problemy logopedyczne A. czy ortopedyczne, z wiązane z wadą postawy, starszego syna J. (zaświadczenie od logopedy – k. , korespondencja mailowa).

Ponadto, pozwany stara się aby czas spędzany z nim był dla dzieci atrakcyjny. W tym celu planuje wyjścia do muzeów, na wystawy, na basen (zeznania pozwanego).

Pozwany ma 43 lata. Jest absolwentem Szkoły (...) w W., zna cztery języki obce, w tym dwa biegle. Posiada bogate doświadczenie zawodowe. Pracował na rzecz największych organizacji międzynarodowych. Od stycznia 2000 roku był pracownikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych, następnie od lipca 2000 roku do sierpnia 2004 roku był II sekretarzem w Ambasadzie (...) w H., następnie ponownie pracował dla pozarządowych organizacji międzynarodowych, w tym w W., a od 2008 -2012 roku, pracował w Ambasadzie (...) w C., gdzie pełnił funkcję m. in. zastępcy Ambasadora. Początkowo po powrocie do Polski pozwany podjął decyzje o czasowej przerwie w swojej aktywności zawodowej i nie podejmował zatrudnienia korzystając ze zgromadzonych oszczędności. Po okresie przerwy w życiu zawodowym pozwany podejmował próby znalezienia pracy. Jednakże pomimo swoich wysokich kwalifikacji zawodowych miał problemy ze znalezieniem pracy. W związku z powyższymi problemami pozwany podjął świadczył swoje usługi na rzecz małej firmy szkoleniowej, w której w perspektywie niedługiego czasu miała zostać współnikiem. Jednakże to przedsięwzięcie zakończyło się niepowodzeniem. W tym czasie pozwany nie mając stałego zatrudnienia podejmował się wykonywania różnych zleceń w postaci dokonywania tłumaczeń, opieki nad grupami zagranicznych gości odwiedzających Polskę w ramach spotkań organizowanych przez Instytut (...), opracowywania szlaków turystycznych dla biur podróży, jak również edycji zdjęć z K. do książki „(...)”.

Na początku 2016 r. pozwany dalej szukał stałej pracy. Wysłał aplikacje m.in. do (...) ((...)), F., G., C.etc.

W październiku 2016r. pozwany otrzymał zlecenie od biura podróży na przetarcie trasy po B. i zabrania w nią turystów z Polski. W B. pracował przez cały listopad do połowy grudnia 2016 r.

Chęć aktywnego uczestniczenia w życiu synów była przyczyną dla której pozwany nie skorzystał z propozycji wyjazdu na kolejną placówkę co wiązałoby się z długotrwałą nieobecnością w Polsce i brakiem możliwości sprawowania osobistej opieki nad dziećmi.

Pozwany w roku 2016 osiągał średni dochód w wysokości ok. (...) zł netto miesięcznie. Do marca 2016r. dysponował jeszcze oszczędnościami pozostałymi z podziału majątku wspólnego (umowy o dzieło oraz zlecenia za okres od 2013 do 2016 – k. 371-387, aplikacje o pracę z okresu od 2015 do 2017 roku – k. 388 – 418, dokumenty PIT- 37 za rok 2013, 2014,2015,2016 – k. 419-430).

Profil zawodowy pozwanego charakteryzujący się duże doświadczeniem w dyplomacji i stosunkach międzynarodowych wpływa na fakt, że w Polsce poza Ministerstwem Spraw Zagranicznych i organizacjami pozarządowymi nie ma dużego rynku pracy. W konsekwencji pozwany jako były pracownik służby zagranicznej ma problemy z zaadaptowaniem się

na rynku pracy w Polsce i znalezieniem pracy, w której mogłyby wykazać się swoimi kompetencjami i kwalifikacjami uzyskując w zamian stosowne wynagrodzenie.

Aktualnie pozwany osiąga z tytułu umów zlecenia miesięczny dochód wysokości (...) zł netto. Pozwany na swoje wydatki przeznacza kwotę 1700 zł. Kwota ta nie obejmuje zakupu ubrań (pozwany – k. 836).

Powódka ma 41 lat. Obecnie pracuje na stanowisku Dyrektora ds. (...) w organizacji (...), założonej przez prof. L. B.. Tytułem wynagrodzenia otrzymuje miesięcznie kwotę (...) zł brutto co daje kwotę (...) zł netto (powódka – k. 836).

W przypadku starszego syna stron J. niezbędne koszty jego utrzymania wynoszą miesięcznie około 2 000 zł, a składają się na nie:

- koszt wyżywienia – około 400 zł,
- odzież i obuwie (przy uwzględnieniu odzieży na zajęcia sportowe) – około 250 zł,
- ubezpieczenie, opłaty szkolne, w tym wycieczki – około 40 zł,
- wyprawka szkolna, materiały papiernicze, artykuły papiernicze – około 40 zł,
- książki pozaszkolne – około 30 zł,
- zabawki – około 50 zł,
- wyjścia pozaszkolne, wyjścia na urodziny kolegów – około 50 zł,
- zajęcia sportowe (judo lub piłka nożna) – około 110 – 150 zł,
- opieka medyczna stomatolog (aparat i wizyty kontrolne), leki i suplementy diety – około 100 zł,
- higiena, środki czystości – około 20 zł,
- opłaty eksploatacyjne w części przypadającej na syna J. – 300 zł,
- zajęcia z rysunku – 180 zł,
- zajęcia z języka hiszpańskiego – około 240 zł (4x60 zł).

Ponadto, powódka ponosi koszty związane z zajęciami w szkole muzycznej – około 180 zł.

W przypadku młodszego syna stron A. niezbędne koszty jego utrzymania wynoszą miesięcznie również około 2 000 zł, a składają się na nie:

- koszt prywatnego przedszkola – około 800 zł miesięcznie w skali roku (k. 440),
- koszt wyżywienia – około 300 zł,
- odzież i obuwie – około 100 zł,
- artykuły edukacyjne, książki – około 40 zł,
- zabawki – około 50 zł,
- wyjścia poza przedszkolne, wyjścia na urodziny kolegów – około 50 zł,
- opieka medyczna, leki i suplementy diety – około 100 zł,

- zajęcia logopedyczne – 240 zł,
- higiena, środki czystości – około 20 zł,
- opłaty eksploatacyjne w części przypadającej na syna A. – 300 zł

Ponadto, powódka ponosi koszty związane z zajęciami w szkole muzycznej – około 160 zł.

Powódka przejawia chęć zapisywania synów na kolejne zajęcia dodatkowe pomimo wyraźnego sprzeciwu w tej kwestii ze strony pozwanego, który podkreśla, że nie wszystkimi zajęciami synowie są zainteresowani, tak jak ma to miejsce np. w przypadku starszego syna i zajęć muzycznych. Syn nie przejawia zapału do ćwiczenia swoich umiejętności poza lekcjami, jak również jego nauczyciel muzyki dostrzega wyraźny brak entuzjazmu ze strony chłopca. W planach ma włączenie starszemu synowi dodatkowej nauki języka angielskiego. Ponieważ syn J. deklaruje chęć jeżdżenia konno to powódka planuje już takie lekcje od listopada 2018r. Koszt jednej lekcji to 50 zł.

Młodszy syn A. powódka ma w planach zapisać na judo i w tym celu szuka już dogodnego terminu.

Powódka często chodzi z dziećmi na sushi, gdyż starszy syn ma pragnienie specjalizować się w tym rodzaju kuchni.

Powódka, do swoich kosztów zalicza również koszty związane z opłacaniem abonamentu telefonicznego swojej matki, koszty jej przejazdów z K. do W., gdy deklaruje się ona pomocą córce w opiece nad dziećmi. Ponadto, powódka ponosi koszty jednorazowej wizyty w kinie w wysokości 150 zł. Taki koszt wiąże się z faktem, że zabiera ze sobą jeszcze kolegę syna A. (pозwana – k. 835-837).

Ponadto, z związku ze zwyczajem, że w domu stron zawsze obecne były zwierzęta powódka ponosi koszty ich utrzymania. Są one związane z posiadaniem psa i dwóch kotów. Miesięczny koszt zakupu karmy to wydatek w wysokości 90 zł. W ostatnim czasie powódka na prośbę syna dokonała zakupu akwarium z rybkami, co łączyło się z jednorazowym wydatkiem w wysokości 300 zł (powódka – k. 836).

Na ponoszone przez powódkę koszty eksploatacyjne, które opiewają na kwotę ok. 900 zł miesięcznie składają się następujące wydatki: energia elektryczna: ok. 300 zł miesięcznie (w przypadku awarii gazu, dom ogrzewany jest energią elektryczną); gaz (cały sezon grzewczy ok. 5000 zł): 416 zł miesięcznie, woda ok. 180 zł, ochrona (nie licząc instalacji systemów alarmowych): 50 zł miesięcznie, wywóz odpadów: 28 zł miesięcznie, telefon: 40 zł miesięcznie, podatek od nieruchomości.

Powyższe kwoty nie uwzględniają wszystkich wydatków, jakie strony ponoszą w związku z utrzymaniem synów, a które związane są, np. z organizacją urodzin. Koszty te strony pokrywają kupując z własnej inicjatywy i na własny koszt produkty niezbędne do organizacji przyjęcia urodzinowego w postaci piniaty, tortu i produktów spożywczych. Ponadto, strony we własnych zakresie ponoszą koszty organizowanych dla siebie i dzieci wyjazdów obejmujących okresy wakacji i ferii oraz tzw. długich weekendów (pozwany – k. , powódka – k. 862-865).

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: skróconych odpisów aktów stanu cywilnego, wskazanych powyżej dokumentów złożonych do akt, dowodu z zeznań świadków oraz dowodu z zeznań stron.

Sąd dał wiarę przedstawionym w niniejszej sprawie dowodom w postaci dokumentów mając na względzie, że brak jest podstaw do podważania ich zawartości lub autentyczności. Ponadto, dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. W. albowiem przedstawiona przez nią relacja tworzy spójną, logiczną i szczegółową całość. Sąd co do zasady nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka, która jest matką pozwanego, ma wiedzę odnośnie jego relacji z synami, jak również uczestniczy czasami w opiece nad wnukami.

Sąd dał tylko częściowo wiarę świadkom A. G., która w dużej mierze wskazywała, że wiedzę na temat przekazywanych w czasie przesłuchania faktów posiada od powódki, która znajdując się w konflikcie okołorozwodowym mogła w ocenie Sądu przedstawiać subiektywną wersję różnych okoliczności, oraz E. H., która deklarując częste wizyty w (...) domu powódki i częsta pomoc córce w opiece nad jej dziećmi nie miała jednocześnie wiedzy na temat aktywności pozwanego w zakresie odbierania dzieci z zajęć dodatkowych i negując co do zasady jego aktywność rodzicielską.

Co więcej, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. K. i J. W. (2), nie znajdując podstaw do zakwestionowania prawdziwości okoliczności, na które zeznawali, tj. tego, iż powód aktywnie poszukiwał zatrudnienia oraz odnośnie trudności w znalezieniu zatrudnienia przy uwzględnieniu kwalifikacji zawodowych pozwanego.

Sąd dał również wiarę zeznaniom stron. Wprawdzie nie wszystkie elementy ich zeznań dotyczące kwestii sprawowania opieki nad małoletnimi synami i ponoszonych w związku z ich wychowaniem kosztów były spójne, jednak w ocenie Sądu wynika to z subiektywnej oceny okoliczności i potrzeb wychowawczych. Niemniej jednak, zeznania stron stanowiły bezsprzeczną podstawę dla dokonania ustaleń faktycznych, które okazały się niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Co do zasady, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kwestią sporną w niniejszej sprawie nie było to, czy doszło do zupełnego i trwałego rozkładu pożycia małżonków ani też to, czy i która ze stron ponosi winę za rozpad małżeństwa. Początkowo zagadnieniem spornym między małżonkami była natomiast kwestia kontaktów z dziećmi, jak również wysokość alimentów na rzecz wspólnych dzieci stron. W toku procesu ostatecznie strony doszły do porozumienia w kwestii kontaktów, jednakże aż do zamknięcia rozprawy kwestią sporną pozostało jednak zagadnienie wysokości alimentów od pozwanego na rzecz wspólnych dzieci stron. Pomimo, że w toku postępowania wydawało się, że strony będą w stanie osiągnąć kompromis przystając na kwotę po 1000 zł alimentów na każdego z synów czemu strony dały wyraz w swoich pismach z dnia 9 czerwca 2017r. (pismo powódki – k. 551-553) oraz z 12 czerwca 2017r. (pismo pozwanego – k. 554-556) ostatecznie niwecząc skutki wstępnego porozumienia powróciły do pierwotnych stanowisk prezentując skrajnie równe stanowiska w zakresie kwoty alimentów. W konsekwencji powódka żądała zasądzenia alimentów, ustalając udział pozwanego w kosztach utrzymania syna J. w kwocie po 1500 zł miesięcznie oraz A. w kwocie po 1700 zł miesięcznie. pozwany zaś wniósł o zasądzenia alimentów w wysokości 700 zł na J. oraz 800 zł na A..

W pierwszej kolejności nadmienić należy, iż jedną z głównych przesłanek orzeczenia rozwodu jest zupełny i trwały rozkład pożycia małżonków. Zgodnie bowiem z treścią art. 56 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. 2015.2082, dalej: k.r.o.), jeżeli między małżonkami nastąpił zupełny i trwały rozkład pożycia, każdy z małżonków może żądać, ażeby Sąd rozwiązał małżeństwo przez rozwód. Jednakże, mimo zupełnego i trwałego rozkładu pożycia, rozwód nie jest dopuszczalny, jeżeli wskutek niego miałyby ucierpieć dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków albo jeżeli z innych względów orzeczenie rozwodu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 56 § 2 k.r.o.). Rozwód nie jest również dopuszczalny, jeżeli żąda go małżonek wyłącznie winny rozkładu pożycia, chyba że drugi małżonek wyrazi zgodę na rozwód albo, że odmowa jego zgody na rozwód jest w danych okolicznościach sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (art. 56 § 3 k.r.o.).

Rozkład pożycia jest to stan będący przeciwieństwem prawidłowej wspólnoty małżeńskiej, która opiera się na istnieniu między małżonkami uczuć miłości, szacunku i wzajemnego zaufania. Zanik tych uczuć, a tym bardziej towarzyszące mu niekiedy powstanie między małżonkami uczuć przeciwnych jest znamiem takiego rozkładu. Oznacza to stan, w którym nie można się już spodziewać przywrócenia wspólnego pożycia. Rozkład pożycia małżonków jest zupełny, gdy

wszystkie więzi łączące małżonków, tj. więzi duchowe, fizyczne i gospodarcze, uległy już zerwaniu i nie ma widoków na naprawę takiego stanu rzeczy.

Przechodząc na grunt rozstrzyganej sprawy Sąd ustalił, że pomiędzy stronami nastąpił już trwały i zupełny rozkład pożycia małżeńskiego. Strony nie mieszkają razem od roku 2012r. Od tego też czasu małżonkowie zaprzestali prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego. Między stronami po tej dacie zanikła również jakakolwiek więź fizyczna. Podkreślić należy także to, iż strony zgodnie stwierdziły, iż ich małżeństwo uległo rozpadowi i oboje nie widzą szans na uratowanie związku.

Całość powyższych okoliczności bezsprzecznie wskazuje na to, iż między stronami nastąpił zupełny i trwały rozkład pożycia. W tym miejscu podkreślenia wymaga to, że zgodnie z treścią art. 57 k.r.o., orzekając rozwód Sąd orzeka także, czy i który z małżonków ponosi winę rozkładu pożycia. Jednakże na zgodne żądanie małżonków, Sąd zaniecha orzekania o winie. Tym samym, Sąd orzekający w niniejszej sprawie, jako związany zgodnym stanowiskiem stron co do odstąpienia od badania winy rozkładu pożycia małżeńskiego, zaniechał badania tej okoliczności w niniejszej sprawie.

Pomijając kwestię wskazanej powyżej przesłanki pozytywnej orzeczenia rozwodu wskazać należy również na to, iż aby możliwe było orzeczenie rozwodu konieczne jest również niezastnienie przesłanki negatywnej. Orzeczenie rozwodu nie jest bowiem dopuszczalne, mimo istnienia zupełnego i trwałego rozkładu pożycia małżonków, jeżeli wskutek tego orzeczenia miałyby ucierpieć dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków (art. 56 § 2 k.r.o.).

Sąd uznał, iż orzeczenie rozwodu nie sprawi, że ucierpi na tym dobro małoletnich dzieci stron. Dzieci na przestrzeni kilku lat przyzwyczyły się do sytuacji, w której małżonkowie mieszkają osobno i zaakceptowały taką sytuację. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż w skutek orzeczenia rozwodu nie ucierpi dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków.

W myśl art. 56 § 2 k.r.o., mimo istnienia zupełnego i trwałego rozkładu pożycia stron i mimo, że dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków nie stoi rozwodowi na przeszkodzie, Sąd nie może orzec rozwodu, jeżeli z innych względów niż dobro dziecka rozwód byłby sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie orzeczenie rozwodu nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albowiem nie jest prawnie uzasadnione utrzymywanie związku, w którym nastąpił już rozkład pożycia małżeńskiego. W ocenie Sądu zatem, mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy orzeczenie rozwodu nie jest również w żaden sposób sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 56 i art. 57 k.r.o orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Regulację istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zawiera również art. 58 § 1 k.r.o. Zgodnie z ww. przepisem, w wyroku orzekającym rozwód Sąd rozstrzyga o władzy rodzicielskiej nad wspólnym małoletnim dzieckiem obojga małżonków i kontaktach rodziców z dzieckiem oraz orzeka, w jakiej wysokości każdy z małżonków jest obowiązany do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania dziecka. Mając na uwadze zgodne stanowisko stron Sąd orzekł zgodnie z wnioskiem stron w kwestii władzy rodzicielskiej i miejsca zamieszkania stron, jak również w kwestii kontaktów pozwanego z małoletnimi synami J. i A..

W tym miejscu wskazać jednak należy, iż przedmiotem sporu między stronami w całym toku postępowania była kwestia obciążenia stron kosztami utrzymania małoletnich dzieci stron.

Podkreślenia wymaga to, iż zgodnie z art. 58 § 1 k.r.o. orzeczenie, w jakiej wysokości każdy z małżonków jest obowiązany do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania dziecka jest obligatoryjnym elementem wyroku rozwodowego.

W myśl art. 135 § 1 k.r.o z kolei, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Stosownie do treści art. 133 § 1 k.r.o. rodzice są zobowiązani do spełniania świadczeń alimentacyjnych na rzecz swoich małoletnich dzieci, jeśli te nie są

w stanie samodzielnie się utrzymać. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą małoletnie dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku, III CZP 46/75, OSNC nr 9 z 1976 r., poz. 184). Do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie zobowiązani są – co do zasady – oboje rodzice (art. 133 § 1 k.r.o.), lecz ich udział w tych świadczeniach nie musi być równy.

W tym miejscu wskazać należy, iż powódka w toku postępowania, jak i przede wszystkim na ostatniej rozprawie w dniu 18 października 2018r. przedstawiła zestawienie licznych wydatków ponoszonych na miesięczne utrzymanie dzieci stron. Nie negując faktu, że powódka, przy uwzględnieniu środków finansowych pochodzących od pozwanego z tytułu zabezpieczenia świadczeń alimentacyjnych po 1000 zł na każdego z synów, ponosi na utrzymanie dzieci wydatki, które wykraczają ponad kwotę po 2 000 zł na każdego z dzieci, jak również pozwalając sobie na przypuszczenie, że przeznaczałaby na te cel jeszcze większe środki, gdyby pozwalały jej na to możliwości finansowe, Sąd stanął na stanowisku, że w okolicznościach niniejszej sprawy i przy uwzględnieniu faktycznych możliwości majątkowych i zarobkowych stron postępowania, koszt utrzymania 8 i 5 – letniego chłopca nie powinien wykraczać poza kwotę 2000 zł miesięcznie na każdego z nich.

Zdaniem Sądu kwoty deklarowane przez powódkę na ostatniej rozprawie w dniu 18 października 2018r. w wysokości 2 500 zł na każdego z synów, choć możliwe, odbiegają od wskazań wynikających z art. 135 k.r.o. W ocenie Sądu realne, a co istotniejsze **usprawiedliwione**, potrzeby synów stron postępowania winny kształtować się na poziomie 2 000 zł miesięcznie na każdego z nich. W tym miejscu podkreślenia wymaga także i to, że w sprawach tego rodzaju wiążąca jest zasada równej stopy życiowej. W konsekwencji standard życia dziecka stanowi wypadkową poziomu, na jakim żyją jego rodzice. Powódka przy realizacji potrzeb swoich dzieci powinna kierować się nie tylko potrzebą zapełnienia ich codziennego grafiku jak największą ilością zajęć dodatkowych, lecz również aktualnymi możliwościami finansowymi swoimi oraz pozwanego, jak również potrzebami dzieci. Winna bowiem dokonywać selekcji przede wszystkim własnych oczekiwań i realizować te z nich, które są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania oraz rozwoju małoletnich synów. Dokonując zaś tych wyborów powinna brać pod uwagę zdolność finansową obojga rodziców do ich pokrycia. Jak wskazywał podczas ostatniej rozprawy pozwany nie jest on w stanie zapewnić synom takiego standardu jakiego oczekuje od niego powódka. Wskazywał, że niektóre zajęcia dodatkowe nie są z nim konsultowane. Co więcej, przy ich doborze powinny być brane zainteresowania synów, a nie potrzeba zapisania ich na jak największą liczbę zajęć. Ponadto, pozwany wskazywał, że powódka nie kontroluje w sposób racjonalny dokonywanych przez siebie zakupów zabawek i książek. Pomimo, że powódka podświadomie odpierała zarzuty pozwanego o kupowaniu nadmiernej ilości zabawek, sama w toku rozprawy w dniu 18 października 2018r. wskazała, że „kupuje bardzo dużą ilość zabawek dla dzieci”. Z powyższym zarzutem pozwanego nie sposób się nie zgodzić. W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy, powódka powinna dostosować się do posiadanego realnie budżetu i podjąć próbę ograniczenia wydatków na zabawki. Co więcej, również wydatki na książki można znacząco ograniczyć korzystając z biblioteki szkolnej lub publicznej biblioteki dla dzieci i młodzieży.

Taka forma pozyskania kolejnej pozycji książkowej może być znacznie atrakcyjniejsza dla synów stron niż zakup kolejnej książki dokonywany przez rodzica.

Co więcej, nie należy tracić z pola widzenia faktu, że młodszy syn stron postępowania uczęszcza do prywatnej placówki przedszkolnej, w której bezsprzecznie realizowane są zajęcia dodatkowe w ramach uiszczanego czesnego, a tym samym z większą dozą dystansu należy podejmować decyzję o kolejnych zajęciach dodatkowych.

Podsumowując powyższą kwestię zajęć dodatkowych Sąd nie neguje faktu, że rodzice pragną zapewnić swoim dzieciom wysoki poziom kształcenia, jednakże winni to robić w sposób adekwatny nie tylko do swoich możliwości finansowych, ale też wieku dziecka i jego możliwości fizycznych oraz intelektualnych. Zdaniem Sądu ośmioletni chłopiec, tak jak ma to miejsce w przypadku starszego syna stron, nie jest w stanie czerpać maksimum wiedzy, a co więcej satysfakcji, z każdego zajęć dodatkowych przy tak wysokim ich natężeniu.

Już tylko na marginesie wskazać należy, że powódka w żadnej mierze nie udowodniła wskazywanych przez siebie kosztów wyżywienia dziecka kształtującego się na poziomie 7- 800 zł. Dzieci są zdrowe, żaden z chłopców nie cierpi na schorzenie które uzasadniałoby stosowanie konkretnej diety. W konsekwencji podnoszenie kosztów związanych z zakupem produktów charakteryzującymi się wyższymi cenami, np. jak ma to miejsce w przypadku produktów „bio” powinno obciążać powódkę, skoro decyduje się ona na przeznaczanie dwukrotnie większych funduszy na tego typu zakupy.

Co więcej, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia i obciążania pozwanego kosztami osób trzecich, a związanych z opłacaniem abonamentu telefonicznego matki powódki, kosztów jej przejazdów z K. do W., czy kosztów zakupu biletu do kina dzieciom towarzyszącym synom stron podczas wizyt w kinie.

W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu, zasadne jest obciążenie stron postępowania kosztami utrzymania dzieci w równym stopniu. Zdaniem Sądu nie zachodzą bowiem przesłanki do obciążenia stron kosztami ich utrzymania w nierównej wysokości bo jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwany bierze aktywny udział w opiece nad synami stron, jest w pełni zorientowany w ich sytuacji edukacyjnej i zdrowotnej, jak również regularnie realizuje swoje kontakty.

Podkreślenia wymaga również, iż Sąd nie kwestionując, że sytuacja materialna pozwanego nie kształtuje się na tak wysokim poziomie jak to miało miejsce do czasu jego powrotu z kolejnej placówki, to posiada on realne możliwości finansowe aby regulować swoje zobowiązania alimentacyjne w wysokości po 1 000 zł na dziecko. Ustalając powyższą kwotę Sąd miał na uwadze wykształcenie powoda, jak również doświadczenie i umiejętności. Uwzględniając również młody wiek powoda nie sposób uznać, aby nie był on w stanie poczynić odpowiednich i skutecznych starań w celu zwiększenia uzyskiwanych zarobków w celu pokrywania przypadającej na niego części utrzymania i wychowania dzieci. Tym samym, w ocenie Sądu predyspozycje i możliwości zarobkowe powoda uzasadniają obciążenie go kosztami utrzymania i wychowania wspólnych dzieci stron na równi z powódką.

Zdaniem sądu, dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na ustalenie alimentów w tej sprawie w kwocie po 1.000,00 zł. Wyznaczone na wyższym poziomie przekraczałyby możliwość ich uiszczania przez pozwanego – w obecnej chwili. W ocenie sądu, T. W. wykazał że na obecnym etapie nie ma większych możliwości zarobkowych. Podkreślić należy, że gdyby strony dalej pozostawały w związku małżeńskim, to ustalałoby razem swe możliwości zarobkowe i ich przełożenie na zapewnienie dzieciom odpowiedniego standardu życia czy też poziomu edukacji. Zdaniem sądu – niezależnie od konieczności uwzględnienia dobra małoletnich, nie jest do końca pozytywne, jednostronne wyznaczanie skali wydatków na dzieci i oczekiwanie że druga strona automatycznie się do powyższego dostosuje. Nadto, gdy pozwany będzie realizował kontakty z dziećmi także i on będzie w części ponosił koszty ich utrzymania czy też rozrywek, odciążając w tym zakresie powódkę.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie czwartym sentencji wyroku.

Co więcej, fakt oddzielnego zamieszkiwania przez strony uczynił kwestię orzekania o sposobie korzystania ze wspólnie zajmowanego mieszkania bezprzedmiotową i tym samym dał Sądowi wyjątkową możliwość odstąpienia od orzekania w tym zakresie, czego wyrazem jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie piątym sentencji wyroku.

Przechodząc do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania nadmienić należy, iż w niniejszej sprawie znalazła zastosowanie zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.). Zważywszy jednakże na zgodne żądanie stron co do orzeczenia rozvodu bez orzekania o winie należało uznać, że strony „wygrały” proces w równym zakresie. W konsekwencji Sąd zniósł koszty postępowania między stronami.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.